

[Karlskov Jensen.]

det, vi står for her, og det, de selv er gået ind for – vi kunne se, at der var tale om en katastrofe for titusinder af landmandsfamilier, og at det måtte være rimeligt, at vi prøvede på også ud fra en samfundsmæssig indstilling at komme dem til hjælp.

Hr. Søren B. Jørgensen spørger: hvad vil venstres forslag koste? Det ligger i sagens natur, at det lader sig ikke uden videre beregne, fordi der er tale om en fast rente efter vort forslag på 6 pct. Derfor vil det tilskud, som vort forslag indebærer, jo være afhængig af den til enhver tid gældende markedsrente. Men spørgsmålet får jo en særlig belysning af, at efter at landbrugsministeren har truffet sin aftale med landbrugsorganisationerne om ned-sættelsen af renten med de 5 pct., da har vi fået en diskontoforhøjelse, der er anslået til at ramme landbruget med noget i retning af 200–225 mill. kr. Hele regeringsforslaget og aftalen indebærer altså et tilskud på 55 mill. kr., fordelt på de 7 år. Det siger nok noget om, at det ikke uden videre er en heldig form, når udviklingen, der følger efter, ligesom udvander det, som man tilsigtede.

Hr. Halvgaard er klart imod disse forslag og bruger betegnelsen: fordi det virker tilfældigt og utilstrækkeligt. Hermed har hr. Halvgaard i virkeligheden belyst fremskridtspartiets holdning, sådan som vi kender den fra mange andre områder. Man afviser ting, fordi man ikke finder dem tilstrækkelige, så vil man slet ikke være med. Det skal jo nok hjælpe de landmandsfamilier, der er virkelig i økonomiske vanskeligheder, at man siger, at det, vi foreslår, er utilstrækkeligt, og derfor vil man ikke støtte det. Det skal også fedt hjælpe, at man eventuelt afskaffer bopælspligten for de landmandsfamilier, der måske må gå fra hus og hjem og gårde, fordi de ikke er i stand til at klare deres økonomiske vanskeligheder.

Hr. Svend Haugaard er lidt skeptisk over for vores forslag og siger, at andre steder vil venstre spare. Er det ikke at koble ting sammen, som ikke har så forfærdelig meget med hinanden at gøre? Jeg forstod, at de radikale også har erkendt, at her var der tale om en katastrofesituation, og en katastrofesituation, hvor samfundet måtte træde hjælpende til. Så synes jeg ikke, det er rimeligt at knytte disse to ting sammen, sådan som det blev gjort.

Jeg skal ikke gøre mange andre bemærknin-

ger, kun lige til sidst en bemærkning til hr. Kurt Hansen, der var inde på de tusinder af arbejdsløse, som vi også kan have bekymringer for. Jeg vil dog godt have lov at sige i denne forbindelse, at jeg tør love, at der er tusinder og titusinder af disse ramte landmænd her, der aldrig har været oppe på – eller i hvert fald ikke i adskillige år har været oppe på – en løn, der nærmer sig det, som de arbejdsløse får i understøttelse, og som vi ikke misunder dem, naturligvis ikke.

Jeg skal kun til slut sige, at jeg kan give til-sagn på venstres vegne om at medvirke til et hurtigt og et velvilligt udvalgsarbejde, fordi vi også erkender, som andre har gjort det, at her er der tale om en sag, der har overordentlig stor hast.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg vil gerne takke for den næsten enstemmige, velvillige tilslutning, som har lydt herfra til regeringens forslag. Der er faldet en lang række bemærkninger, som jeg gerne vil knytte nogle yderligere kommentarer til.

En af disse ting, der har været draget ind i debatten, er spørgsmålet om denne solidaritetsfond, som hr. Ole Olsen kaldte den. Hr. Lowzow sagde: det er vi konservative stærkt imod, man skal bare lette på kapitalvindingsskatter og jordskatter, man skal give landmændene mulighed for skattefrie henlæggelser, så behøver man ikke at lave den slags fonds. I øvrigt er der tale om naturkatastrofer, som landmændene selv ikke kan have ansvaret for. Jeg vil gerne sige til hr. Lowzow, at hans recept, som næsten er den samme som hr. Halvgaards, jo fedt kan gavne de unge landmænd, som er nyetablerede, som har foretaget store investeringer, som har stor gæld, og som som følge af tørken har meget små indkomster, om overhovedet nogen. Disse unge landmænd, som virkelig er kommet i store vanskeligheder, hjælpes ikke af hr. Lowzows opskrift – og heller ikke af hr. Halvgaards, naturligvis.

Det, vi først og fremmest må tænke på i denne forbindelse, er efter min opfattelse netop disse unge landmænd, som også står for den største animalske produktion. Hr. Lowzow varetager nogle interesser for nogle ældre landmænd, som måske kunne have fordele af de ting, som hr. Lowzow nævner, men de unge landmænd ville ikke få gavn af det, måske snarere tværtimod.